

20.nap / Az életet ünnepeljük

Ámósz 5, 4-5; 21-24

3 perc

4 Ezt mondja az Úr Izráel házának: Engem keressetek, akkor életben maradtok!

5 Ne keressétek fel Bételt, ne járjatok Gilgálba, Beérsebába se menjetek! Mert Gilgál fogságba jut, Bétel pedig megsemmisül.

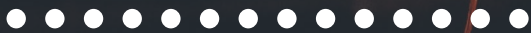
21 Gyűlölöm, megvetem ünnepeiteket, ünnepségeiteket ki nem állhatom!

22 Ha égőáldozatot mutattok be nekem, vagy ha ételáldozatot, nem gyönyörködöm bennük. Rá se tekintek a békeáldozatra, melyet hizlalt állatokból adtok!

23 Távozzatok előlem hangos éneklésetekkel, hallani sem akarom lantotok zengését!

24 Áradjon a törvény, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak!

Ámósz foglalkozását tekintve pásztor és fügetermesztő volt. Krisztus előtt a 8. században élt a déli birodalomban, Júdában, amely elkülönült Izrael többi törzsétől. A két birodalom között feszült helyzet uralkodott. Ámósznt Isten felszólította, hogy menjen az épp virágkorát élő Izraelbe. Szavaira kevesen hallgattak. Egyrészt hiányos végzettségét vetették szemére, másrészt etnikai gyűlölködések játszottak szerepet: az izraeliták szemében nehezen volt elképzelhető, hogy a hűtlen Júdából jöhet Istentől küldött próféta

Georg Christoph Lichtenberg filozófus ezt írta egyszer: "Az istentisztelet szót át kellene értelmezni, és nem a templomba járásra, hanem a jócselekedetekre kellene alkalmazni." Ezt a kijelentést ma nagyon megtapsolnák. És a fenti bibliai szöveg első pillantásra mintha egy ilyen hozzáállás malmára hajtaná a vizet. De Ámósz e szavait nem érthetnénk jobban félre, mint ha azt olvasnánk ki belőle, hogy nem is olyan fontos istentiszteletre járni, sokkal fontosabb becsületes embernek lenni. Ez az alternatíva teljességgel hibás.

Ámósz kritikája sem magára az istentiszteletre vonatkozik, semm arra a tényre, hogy a résztvevők bűnösök. Az utóbbi mégannyira elkerülhetetlen, hiszen mind bűnösök vagyunk, akár járunk templomba, akár nem. Bűnösségünk ténye ne tartson vissza bennünket az istentisztelettől. Az istentisztelet sokkal inkább olyan hely lehetne, ahol átváltozunk a bűneinkkel együtt, amennyiben hármassal készsággel megyünk oda, mégpedig 1. hogy Isten megmutassa nekünk ezeket a bűnöket; 2. mi megbánjuk őket; és 3. hagyjuk, hogy Isten szeretete átváltoztasson bennünket.

Ámósz nem magát az istentiszteletet pellengérezi ki, hanem azt, hogy az istentisztelet alibinek számít egy Isten szemében helytelen életmódhoz. Persze a fordítottját se kövessük el hibaként, vagyis hogy helyesnek tartot életvitelünk szolgáljon alibinek ahhoz, hogy ne járjunk istentiszteletre. Az istentisztelet a keresztyén élet lényeges összetevője. Ámósz nem az istentisztelet és életvitelünk közti ellentétetvázolja fel, hanem éppen arra mutat rá, hogy a kettő milyen erősen összefügg. A vasárnapi istentisztelet kétségkívül különlegességként áll szemben az "istentiszteleti hétköznappal". De nem szabad elszigetelni tőle.

20.nap / Az életet ünnepeljükintve

Eredeti értelmében véve a vasárnapi istentisztelet hétköznapi istentiszteletünk forrása, mintaképe és koronája. Minden szál itt fut össze, itt visszük Isten elé az elmúlt napok sikereit és kudarcait, és itt nyerünk új erőt és ihletet arra, ami vár ránk. Ezért éppúgy nem helyettesítheti a vasárnapi istentisztelet a hétköznapi istentiszteletét, és fordítva. A kettő kiegészíti egymást, egymásra vannak utalva, szükségük van egymásra, és kölcsönösen erősítik egymást. Keresztyénnek lenni istentisztelet nélkül éppúgy elképzelhetetlen, mint az olyan keresztyénség, amely kizárólag az istentiszteletre korlátozódik. Mivel így van, ezért állandóan két kihívás előtt állunk: egyrészt az istentiszteletet belevinni az életünkbe, másrészt életet vinni az istentiszteletbe.

Az istentiszteletet nemcsak ünnepelni, hanem élni is kell. Ha mindaz, ami az istentiszteleten történik, tehát Isten dicsérete, könyörgés, olvasmányok, stb., kizárólag a szent időpontban, a szent helyen játszódik, de nem válik életstílusunkká, akkor a vasárnapi istentisztelet nem más, mint kegyesnek álcázott út arra irányulóan, hogy Isten akaratát elkerüljük. Amit nem élünk a hétköznapijainkban, az az istentiszteleten sem élő. Ezért minden keresztyén fontos lelki feladata, hogy életének részévé tegye azt, ami az istentisztelet alatt történik. Az élő istentiszteleteket pedig életközelség, életöröm és életrevalóság jellemzi. Ha a te istentiszteleted nem felel meg ezeknek a "kritériumoknak", változtass rajta. Lelki túlélésedről van szó!

Fuss át gondolataidban még egyszer az elmúlt napon abból a szemszögből, hogy mi volt benne "istentiszteleti". Aztán gondold át, hogyan tudnád a holnapi napot "istentiszteletiben" megélni. Gondolj két vagy három dologra, melyet ebből a szempontból tudatosan máshogy akarsz csinálni, mint ahogy különben csináltad volna.

Ami nem a hétköznapokban, nem él az istentiszteleten sem.

20. Keresd a jót! Figyelj arra, milyen jót kapsz Istentől: család, barátok, munkatársak stb. Ha lehet, mondd el legalább egy dolgot valakinek a nap folyamán, amiben Isten szeretetét ismerted föl!

[A könyv megvásárolható:

<https://www.lutherkiado.hu/kiadvanyok/konyvek/lelkiseg/486-40-nap-alatt-az-en-koru/>]